

C
e
r
n
o
d
r
i
m
s
k
i

N
i
k
o
d
i
n

BRAJKA PO MRAK

Браќа по мрак

Сто..двеста..петстотини
Илјада...пет илјади
Премногу се и за броење кутриве страдалници
Кои немо и болно се движат во долината
Каде одвреме навреме
Само болен крик ќе излезе од грлото
Стегнато од очајот
И ќе ја разбие гробната тишина разлеана насекаде
А Тие
Стотниците-нивните Очи
Очи водилки
Само ќе им кажат по некој збор за утеша
Браќа,збијте ја колоната
Забрзајте го чекорот
Скоро стигнавме до нашите Светли Очи
Кои ќе ни ја подарат сега
Толку посакуваната светлина
Па макар
Таа сме ја сместиле во нашите срца
Додека надвор
Нека остане оваа проклета Темнина

Човек до Човек, рака на рамо
И така до бескрај
Ама каде
И за што?
Уште колку ли долини
И полиња мораме да изминиме
Уште колку ли реки и потоци треба да прегазиме
Уште колку ли планини и ридови треба да преминеме
Додека да стигнеме до нашата светлина
До нашите сјајни очи.

Додека чекорите тупо, тешко и заморно удираат
На црвенава земја, прашањата само се ројат

Одговор никаде нема
Што му згрешивме на Бог
Што вака сурово не казни
Зарем е грев што ја сакавме премногу Мајката хранилка
Зарем е грев што ги оставивме нивите неизорани непосеани
Ливадите неискосени
Та
Ралото и мотиките ги заменивме
Со сабји, штит, копје и стрела
И тргнавме да ја браниме родината наша

Тргнавме зошто несакавме
На нашите ниви да расте некое туѓо семе
На нашите ливади да гази туѓа нога
Несакаме
Нашите ќерки, сестри и жени, и мајки
Да ги допира некоја гласна рака
Зарем е грев Господе
Или и ова е едно од твоите искушенија
Или мал дел од Голготата која ни ја спремаш
Утре да ни е поголема и пострашна
Или
Оваа голгота ќе мораме уште многупати да ја одиме.

Но одсега па натаму нашите мисли и зборови
На нашите блиски ќе бидат
Со нас, до нас, околу нас
Ќе бидат нашите две очи кои ќе не водат
Во секое следно утро, во секој наш нов ден.

Внимавајте Јунаци и страдалници
Внимавајте, камењари и суви трња
Чувајтеги нозете, ќе ви требаат
Ја прекинува мислата Стотникот со викањето
Да чуваме Стотнику, а што
Обувките
Ги скинавме од влечење на нозеве по оваа црна земја

Земја
Од луѓе сакана,од Бога проколната
Веќе ни ударите по камењава не ги чувствуваме
Болката во црнине дупки полека ни поминува
Но
Кој ќе ја излекува болката во душата

Се таложи од миг во миг се повеќе и повеќе
Со секој поминат чекор станува се поголема и поголема
Се пострашна и поразорна
И ја пара на ситни парчиња
Болката Стотнику
Болката за светлината не раскинува
И потсетува
За она што го имавме
Но ни го отргнаа
Не,ни го украдоа,а немаа право
Боли
Боли што никогаш повеќе нема да ја видиме светлината
Туку
Само ќе слушаме само за неа
Привидот за нас ќе биде стварност

Сега кога времето престана да тече
И кога немаме ден,а немаме ни ноќ
И сега,сето деноноќие ќе биде само привид
Сега кога во темнината соновите ќе бидат стварност
А стварноста сон,ќе сонуваме будни
И ќе слушаме за животот.

Ете,како деца премногу се плашевме од темнината
Но сега,кога е секаде околу нас,и во нас
И утре,и задутре,и довека
Гордо ќе им кажеме на сите
Дека со нас заврши темнината
А нашите поколенија ќе ја понесат во рацете Светлината
За да и тие им ја дадат на своите поколенија

И да им раскажат со гордост
Дека нивните дедовци темнината ја понечле во гроб
И никогаш повеќе нема да ја пуштат да излезе надвор
За повторно да завладее во царството на светлината.

Сега кога темнината е со нас,и во нас
Нема да можеме да ги видиме пространите ливади
Исполнети со шарени и миризливи светови
Кои опојно мамат да ги помирисамеи копнеат за нежен допир
Нема да можеме да ги видиме бистрите и ладни потоци
Бистри како мајчина душа
Но барем,ќе можеме да го слушаме заносниот жубор на потокот
Но бареш ќе можеше да ја слушаме езерската тишина како лази.
На која се брануваат далгите носеќи ги малите чунови
Исполнети со витки јагули и пастрамки
Ќе можеме
Седеќи осамено на куќните прагови
Да ги слушаме птиците со своите ангелски песни
Како го будат денот
Надопнуваќи го со убавината која ја оставила ноќта
Ќе можеме
Да го слушаме плачот на кавалот
Од каде истекува целиот наш чемер и јад.
Сега
Кога го напуштивме светот на светлината
Па макар и несакаќи
И кога влеговме во чудесниот свет на звуци и шумови
Ќе мора
Да ги почувствуваме сите негови добри и лоши страни
Ќе мора
До прскање да го изоштриме слухот
За секогаш го знаеме изворот на тонот
Движеќи се во темнината
Еве
Сега и по лелекот можам да кажам кој е
И колкава енеговата болка
Но

Тоа е Судбината на Воинот
Од која неможе да избега
Којзнае,можеби судбината ни напишала
Тука на сите
Од Бога Виделина
Од Луѓе темнина

И повторно мисливе извираат и се прашуваат
Што сега
Кога солзите не ќе можат да се тркалаат по образите
Што сега
Кога вистински неможеме да плачимо
Дали другите ќе плачат за нас
И дали некој ќе ја има моќта
Да го слушни плачот на Душата
Нејсе
Созлите Мајкини кога ќе капнат на дупкиве
Знаеме мевлен чудесен ќе се сторат
Невините детски солзи ќе ги измијат
Браздиве со засушена крв по образите
Кои евеги полека фаќаат и красти

Влечеќи ги нозеве по макадамиве
Помислуваме
Зарем Царевото срце е од камен
И нема да офне
Кога ќе ги види илјадниците црни дупки
Кои евеги зјаат на образите
Не
Не би сакал,никој тогаш
Во тој зол час
Да биде во близина на тронот
Не,ни јас,ни пак никој од нас
Не сакаме веќе да слушаеме
Болни крикови
Болни лелеци
Лелеци од моите Браќа по Мрак

Кои го параат и сега небото
И ги пукаат стените околу
Тераќи спилите да стенкаат.

Болката од забодениот меч во телото е помала
Од вжештеното железо,кое го чувствуваш штре пред да ја допре
И ја прекине светлината
Потоа
Оштра болка,која те пара и во најситниот дел од телото
Врисок,лелек
До небото,а можеби и до Бесконечноста
Потоци крв
Се леат по лицето и течат неконтролирано
Потоа повторно болка
И
МРАК
Свет на темнина
Рацете водени од непозната сила
Несвесно се креваат бараќи сигурна потпора
Грубите и кржави раце на крвниците
Те влечат и туркаат до илјадниците твои
Браќа по Мрак
Го чувствуваш Стотникот
Како ти ја зема дланката
Ја става на рамото од Братот пред тебе
И ти шепоти тивко
Сега во темнината само звукот е патот твој
Шепоти и тој со болка
Лелеците и врисоците,сега како да се подалеку
Значи колоната се зголемува
Го стегам рамото пред мене како потпора
Се сечавам,кога оваа рака беше мојна да држи меч
Да затега лак,и да симни многу глави од рамењата
Сега е немојна,изгубена
Но мора да биде испружена
Не да бара милостиња
Туку да го најде патот во темнината

Чекајте
Извика Стотникот
Колоната запре
Некој среќник ја напуштил земјата
Проговара тој пред мене
Кој е тој се прашуваме сите, Среќник
Кој е тој, кој до вчера и тој го сакаше животот
А сега во колонава го презираме завидуваќи му за Смрта
Кој е тој среќник
Што го напушти светот на темнината
И повторно е во светлината,
Но онаа долго посакуваната
Да го тргнеме браќа
И да го погрее колку толку достоинствено
Достоинствено како што му доликува на Воин
Вои кој ја подарил сопствената светлина
За своите поколенија
Проговара Стотникот
Го тргаат настрана, слушаеме како телото бразда му прави
А камењата кој се редат
Паметникот го креваат
Не го оставаме на мршојадците да се стрват
А евеги летаат насекаде
Мирисот на крвта ги мами
Без заповед ја креваме главата
По треперот на воздухот
Чувствувам дека и другите тоа го прават
Црните дупки ги вртиме кон Бога
И гласно го молиме да ја упокои неговата душа
Ширум да му ги отвори Рајските Двери
И да му ја даде посакуваната светлина

Облаците полека над се згуснуваат
Најавуваат бура
Зарем повторно Бог сака да ги зголеми нашите страдања
Зарем и овие не му се довилни
Но Братот пред мене ме замолчува и шепоти

Колку се поголеми страдањата..шепоти
Толку подостојно место во Рајот ќе имаме
Не..вели Братот позади мене
Бог сака,со дождов што евего
Да ни ја зимие крвта од образите
Барем пред Царот со чисти образи да излеземе
Црниве дупки,со капките дождовни ќе ги обели
Да не бидат барем страшни за гледање
Додека мислата ми прелетува
Капкиве Дожд,ладен
Полека полека навистина крвта ја симнуваат
Тераќи ја повторно на усните
Го чувствуваме нејзиниот горчлив вкус
Вкус кој е помешан со вкусот на врелото железо
Облеката е мокра и тешка
А ладниве капки го зголемуваат студот
Немилосрдно пробиваќи се кон коските
Но,мораме да продолжиме
Правта што ја голтавме,сега се претвора
Во тешка и леплива кал,која се лепи на нозете
И секој изминат чекор е се потежок и потежок
Студот,вечниот придружник на дождот
Го прави она што го започнаа
А не го завршија крвниците
Ја десеткуваат колоната
Која сега колку е долга на земјата
Толку е долга према небото
Ние страдалниците на земјата
Се движиме бавно и тешко
Тие среќниците
Летаат према небото,побрзо и од мисла човечка
Брзаќи што побргу да го напуштат овој свет
Зошто само болка и страдања им даде
Нам не водат Стотници
Ним ги водат Ангели
Ние обвиткани и постојано опкружени со лелек и тага
А тие со песна и топлина

Дождов проклето лие
Студов се повеќе и повеќе нозете ги вкочанува
И чекорите ги прави поспори и поспори.

Стотниците настојуваат да не застанеме
Велат крајот бил блиску
Но каков крај и за кого
Дали тоа значи крај на еден ужас
И почеток на нов
Светол за оние кои заминаа
И почеток на ужас за нас кој остануваме
Остануваме да ја газиме оваа црна земја.

Но сега,кога го имаме ужасот
Со и во нас
Нема да му дадеме на очајот
Да свие гнезда во нашите срца
Зошто знаеме дека паѓаќи во преградките на очајот
Само ќе го зголемеме притаеното задоволство
На нашите крвници,кои сега слават
Ние со очајот ќе пропаднеме во бездната без дно
Од која нема враќање,туку само пропаѓање
Затоа гордо ќе ја кренема главата
И храбро ќе одолееме
Не само на оваа бура,туку и на стотици други
Животни или временски посакувани или случајни
Сега кога стануваме војни на мракот
Неможеќи во рацете цврсто да стегнеме меч
Копја,штитови,и да се бориме до последен здив
Оружјето ќе го замениме со посилено и помоќно
ЗБОРОТ
Нашите страдални и патални зборови
Ќе бидат запишани
Во најсветлите страна на историјата
Да можат
Нашите поколенија секогаш и секаде да читаат
И никогаш и никаде пред никого да не потклекнат

Ужасот ќе им го прикажеме во вистинскиот лик
Кога ќе го знаат, да не се плашат од него
Туку да им биди сигурен патоказ
Кон нивното подобро утре
И додека чекориме во темнинава
Почнуваме да стануваме горди
Горди за крвта која се лие по лицава наши
Не жалиме за светлината што ја напуштивме
Зошто знаеме дека илјадниците очи
Сини како небото
Кафеави како земјата
Зелени како горите
Што останаа на купот
Уште доги долги години
А можеби и векови
Ќе ги прогонуваат нашите крвници
Ќе ги прогонуваат и во сон, и во јаве
Ќе ги прогонуваат и во крвта на нивните поколенија
Кажуваќи им дека нивните претходници
Биле пожедни и покрволочни
И од ордите волци
А нашите поколенија
Тие очи ќе им бидат најсветли факели
Кои деноноќно
Ќе им го осветлуваат секој пат
Каде и да тргнат
Токму затоа
Мракот евего не направи
Погорди и посилни
Ние Воините
На темното земско царство
И земскиот пекол
Сите наши страдања ќе ги ставиме во песна
Ќе пееме за тие две црни дупки
Во која ја сместивме сета тага
Сиот бол и чемер
Радоста ќе ја опееме

Со најубави стихови и најпевливи песни.

Радомире, Војкане, знам дека сте тука некаде
Некаде блиску, но за мене далеку
Викнете, викнете и запејте со вашите грлати гласови
И надвикајтеги болните лелеци на нашиве Браќа
Со песната
Растргајтеги темниве облаци
Запејте толку силно
Да песната стигне до небото
Да и Бог слушне
Дека воинот и болката ја претвора во песна
Чекорите бавни и тешки претворетеги во песна
Еден чекор, една песна
Разбијте ја проклетава тишина
Разбранувајте ја
Исто онака како што се брануваат далгите езерски
Нека ветерот
Нашите песни тагови ги разнесе
Ги разлее насекаде по царството наше
Над нашите домови
Навестувајќи го доаѓањето на мракот
Оние браќа
На кој им се стегнало грлото
Од болка и лелек
Нека го пуштат срцето да исплаче
Така подобро ќе ја олеснат ранетата душа
Плачете Браќа
Плачете зошто и јас знам
Плачете без солзи е болно и мачно
Но кога во дупките наши
Солза ќе се создаде
Тогаш знаете дека тоа еклетва душевна
Клетва за оние
Кој ни ја зе доа светлината
Нашите мудри учители секогаш не учеа
Дека воинот никогаш не плачи

Но сега веќе не сме тоа веќе
Заплачете
Заплачете како што плаче мајка по чедо
Жена по својата потпора
Сестра по брата
Заплачете и не се страмете
И кога ќе се исплачете
Запејте со нас
Запејте и со песната да бидеме посилни
Очите наши кои останаа на купот
И тие сложно како нас
Солзите им ги дадоа на сите дождови
И евеги сега капат врз нас,и околу нас
Но не само сега тука
И утре,и задутре ќе капат
Нека капат капките,ќе ги претворат така
Нашите потоци и реки посилни и побрзи
Нека водата ги понесе нашите солзи
И на сите им раскаже
За нашите илјадни страдања

Стотнику,премногу долго се движиме
За да скратиме времето раскажувај
Раскажувај за убавините што ги гледаш
Раскажувај за горите бујни
Дека беа нашите закнрилници
Раскажувај дали повторно се убави
Раскажувај дали нивните врвови ги гледаш
Дали сеуште се обвиткани со таинствени магли
Раскажувај за било што
Раскажувај за се што ти гледа едното око
Зборовите оставиги,само како река нека потечат
Не ги запирај,сега кога не ги гледаме убавините
Сега ни се поубави и помили
Раскажувај да ја помириσαμε барем нивната убавина
Раскажувај ,секој твој збор љубоморно ќе го чуваме
Ќе го сокриеме некаде длабоко во душата

Каде ни најлукавиот и најлут непријател нема да ги најде
Кога ќе бидеме сами
И осамени во сопствената темнина
Ќе ја извадиме таа волшебна убавина
Што мами со мирисот
И ќе се радуваме
Ќе се радуваме,исто како што ќе се израдуваат
Нашите мајки,ќерки,сестри
Кога ќе не видат дека се враќаме
Зборувај стотнику,
Зборувај и прекинија проклетава тишина
Но не зборувај за битките
Премногу ги имавме
Премногу се нагледавме
Болки,ужаси,гнасоти
Премногу крв згазивме
Затроа стотнику раскажувај за нашата тажна приказна
Ја доживеавме
Но барем нашите поколенија да се гордеат
Ќе раскажуваат на сите
Дека во нивните вени
Течи крвта на Воините

И додека чекорите одат спопо и тешко
Приказната на Стотникот започнува
Приказната која има почеток
Но нема крај
Приказна која ја раскажуваат илјадници грла
Сплотени во една мисла излезна од грлото на стотникот
Воинот чекореќи со испружена рака
И гордо крената глава
Понесен од чудесната сила
Која му е дадена на Човек
Да нема криља.но да лета
И да биде секаде со мисла.

Опкружени од целокупната темнина

Ја започнуваат чудната игра
Во која времето тече
Просторот е исполнет со тишина
Каде царува самотијата
Воините сега гледаат дека не постои друга реалност
Освен бескрајната темнина
Ги чувствуваат зелените и пространи ливади
Што се нишаат на ветерот
Меѓу последните сончеви зраци
Кои едвај се пробиваат меѓу облаците
Сега
Кога се меѓу сонот и јавето
Затоа чекорат смело и непоколебливо
Самите прашуваќи се
Дали чекорат во јавето
Или сеуште се во сонот
Без едни очи
Чекорат и гледаат
Дека сега и темнината на некој начин е убава
Сега кога чекорите се доближуваат до нивните домови
Срцата им заигруваат чувствуваќи го езерскот ветре
Евего.навистина,им посакува добредојде
На Воините на Мракот
Водени од стотниците
Нивните сигурни очи водилки

Ги слушаат радосните восклиц на нивните најмили
Само Царот
Нивниот Татко
Стратег и мислите
Осамен и тажен со болка во срцето
Стои на кулата
Гледаќи ги своите војници
Како се тетерават
Бараќија закрилата во прегратките
Се прегнуваат и плачат

И проколнуваат
Ги гледа Царот
И знае
Дека мудроста е поголема од гордоста
Сега сите заедно се помудри од поразот нивни
И кога поколенијата ќе погледнат во нивните очи
Ќе ја видат желбата на воините кои со песна тргаа во битка
За да го освојат сонцето кое ги грее сите подеднакво
Тие воините на мракот оставија завет
На камењата ги напишаа и запишаа
Да ни ветер не ги избриши
Ни прав ги прекрие.

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.
Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам
разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска
пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како
дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното
име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се
роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под
Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на
Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата
Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на
Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со
Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги
допрете сите невидливи светови,влегувајќи несвесно во вретеното на
времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без
Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени
Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав
Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-
14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На
Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето
дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-
23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на
Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и
Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов
Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-
35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-

37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-
39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-
42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на
Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу
Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината
50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од
Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете
Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-
6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината
Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало
никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-
10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-
8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Поема

Никодин Чернодримски- Браќа по Мрак

Скопје 2011 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Браќа по Мрак 1998 година 21 страни

ISBN-10 608-4778-26-7

ISBN-13 978-608-4778-26-4

EAN 9786084778264